موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

والـــی

Present

تاته!

زړه سواندو والدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پېژني

او زده کړې عالي ورکوي.

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونډی ټولنې یاددابنت

د شعر په رنګينه نړۍ کې يو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کيدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هيلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولي. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيرۍ په ډول زياتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

موره دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړیو پسرلیو کې یې د خپل زړه براس پکې ایستلی او طبع ازمایي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجیبې او زر بدلیدونکي وي،ځوانان چې څومره لیکلوته لیوالتیا لري،له دې بیا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بیړه او تلوسه لري. خو ډیر دوستان او فرهنګي ملګري مې لیدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښیماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکیو ځوانیو او د کار په پیل کې یې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حیثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تیریدو او پخیدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخلیقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زیات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب یو څه ووایو، چې د ځوانو لیکوالو او شاعرانو که خدای کول یو څه ورته پام شي او د خپلو تخلیقاتو ښکلا او هنریت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اویا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهیم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا یو له بل سره نه بېلیدونکې مفاهېم دي، ځینې هنر څیړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، یعنې کله چې هنرمند خپله تخلیقي پدیده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات یې تراغېز لاندې راولي، او هغه پیغام چې په نوموړي پدیده کې یې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غېږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په نننیو اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تغزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او تر ډېره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډېر ژر مري او پاینښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډېر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکي لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دي دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوماکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغــلی

راته خـــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مـې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې څارلـــې یوښاغلــې

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مــا د زړه په ســر کرلــې یو ښاغلــې

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه لیکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کیږي ملګري لري خو نږدې وخت یې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري ولیده ډېره مې خوښه شوه ده زیات شعرونه ازاد نظمونه او غزل لیکلي دي ،کله چې دا خدایي الهام چاته په نصیب شي نو هغه که په غر وي یا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي یا لاړ نه شي د بخت بېړۍ یې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وویل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر یې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره یې د کتاب د چاپ نیت هم وکړشېرزی دې خدای ځ ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه یې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وایم مرغ یې ښه.

په درنه مینه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.
شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره راياده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د ناآشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلــیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکــــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشـه دي هم خـمار دده غــــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وايي:

غزل يې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب يې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په ځو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــــريــوان د يو مــين ځـــپې اوبه

ددې جـيـنــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستــا ناويــتوب زمـا د تن جـــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړي کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کړي. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړې وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هېنداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواك انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی: ((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي، شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لړه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځیني بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېرې برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردېدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کورودانی

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کربښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کربښې ولیکلې. له خواږه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتی ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مــنور شو ټول جـــهان دده له رویه
راخـــتلی لکه لـــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخـمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅـــو به وي خـــــزان پر افغـانانو
دغـه تــل عمـري غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــيږي پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســـــونه ورکـړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجـــه بـندیوان یــو
نور به مات کړو ځنځیرونه اې وطـــنه

زه شېرزی دې تل ودان غـــوارم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولـــــنې

هغـه خوار شه چې دعـــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــــنې

مـال دولت دي وفا نه کوي ترعـــــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

رون مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم سـتره بينـايي ده د ټولـــــــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شيرزيه چې ښادي ده د ټولـــــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

بهار بهار شـیبې د ګل پر ځانګو
مـنزل ته رســو د رڼا پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دي اســتادانو دغـو لــویو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړي تر ابـــده
اې شـــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښـــــاغلی
راته خـــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هـــــرلوري مې څـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په سـر کرلی یو ښـــــاغلی

د احسان زولنې څـــوك شي ماتـــولی
که یا دېو شي یا ښــاغلی یو ښــاغلی

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــواته تللـی یو ښاغلی

ځوړند په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یــې سینې ســپرکړلې بیا ژبې راوتي دي
ځــوك چــې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانــدې غــیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
ځــوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کــړي غــرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بیـا منـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما یې مخ ته کتل
بېګاه عجیبه غونډې شپه وه ما یې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کیسه نه وه ما یې مخ ته کتل

په ننــواتې کــې مــې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جــان غــوسه سړه وه مایې مخ ته کتل

د شپې چوپتیا یې ماتوله سپو غپــل کلي کې
هـغــه زمــا په ورون ویـده وه ما یې مخ ته کتل

بــاڼــه یـــې مــړه اننګي سره د وېښیدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما یې مخ ته کتل

شونډې یې جوړې وې ګیلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه یـــې هم خوله خوله وه ما یې مخ ته کتل

ســحر نــږدې شــولــو اذان کــوي د کلـي مــلا
شـېرزیه بل شــان ننــداره وه ما یې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

و! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپیر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لا تیاره سینګار نه ومه
وشېرزیه ژر دې رانه واخیستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليـــدلي
همېشه مو ښې پخپل تبر وهـــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلـــي
همېشه د خلکوورانډې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې سترګې راايستلي
همېشه مـــو مـــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کـــړی
همېشه مـو په کالو کالو ســـاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــولي

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې شېرزيه

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپین مخ باندې تکـــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
سنـــدريزه مـوسيقـــي د زړونـــو خوښه

ځـان د ميــو په پيـــالـــو نشـه کوم نه
خـمـــارونــه د يـــو چـــا د ليـــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کـــه چنــــار نه رالـــويدلې ژېـړه پخه

که ته لاړلـــې شېرزيه ياد دې شته دی
شـــاعـــري دې په بـلا زړونوکې ښخه

مړه دوه په دوه مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلينې کرښې

شاګردان په سپينو سپينو کرښې ليکي
عاشــقان د زړه په وينو کرښې ليکي

مــونږ ددواړو نظــرو تــه احتــرام کــړو
شــاعــران پــه نازنيــنــو کرښــې ليکي

دا ټــولــنــه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځينې ځينې پـه اغــزينـو کرښې ليکي

چــې د خيــال لـه دايــرې وتلی نشـــي
هـغـه بيا پـه مــرغلينـو کرښې ليکي

پښتــونخوا د شخصيتو ډکه زانګو ده
ليــکــولان پـه ځينـو ځينو کرښې ليکي

دا شــېرزی کـه څه د عمرنه کمکی دی
خــو قــلــم پـه ذره بينو کرښې ليکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ښنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شـــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

مـــوږه دوه په دوه ملـګــــــري

ناست په خـــوا کې سره غلي

لکـــه باز نه ترهـېدلــــــي

سترګې يوبل کې ګنډلي

داسـې نه لکــــه د کلــي

لکـــه لـــــرې نـه راغلــي

شــونډې نه خـوځـي تړلــي

دومـــره درد دواړه وهــلـــي

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـویر دی

بند په بند دغـم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګـورو

په څېرو کې موتغیر دی

روښــــنایــي ده را روانــه

دا د پــیـر بـابـا تعــــبیـر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـه چې يو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نه د تـا و نه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شا و

ځه پرېږده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتـــه د تـا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هـېر پام د راتلونکـي

ژوند د هـيلـو ډك كاروان

بـــلا وه بــركـت نــه و

نوربه خيال ساتو په ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زړګـي بانـدې پنهـان

لوند په اوښكـو مې ســلام

د شـــېرزي د زړه درمـــان

زه لـــه تـا شـمـه قـــربان

بـس ارمــان ارمــان ارمــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل د ېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ستا ښــــكلي ساده ښكلا
دا زما د زړه ښـــــــكلا
تاج دې د ښــــكلا په سر
خوی باندې ساته ښـــكلا

د ښــكلو مينه داسې زړه ته رسي
لكه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مينو كيسه زړه ته رســــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلـي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مې وکـړل څو بې دريغه ټکانونه
د خـوبانـو ستـر رهبـر ته مې نظر شو

راکتـل يې خـو شکـمـن و بېګانـه وم
ځليدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې يـې له ورايه مينه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېـره يـې زړګـی راتــه ډالـــۍ کړ
څـه جـادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کيسه نه کړم
رعايت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته يوه تحفه کړم
تا به ښکلي تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمــزمه کړم
د زړه کــــور به ويرانه کړم
تا به لويه فلـــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووايه چې څه کــــــړم
داارمان به دې پوره کــــړم
دا به واړه درته زه کـــــړم

هره ورځ په ورځ مسافري

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کــــــړم
نو ارمان به دې ایره کـــړم
دا تندی به په سجده کـــړم
له شـــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــــــمه کړم
نور به ســـــوچ د اینده کړم
چې دا بد کـــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســـــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخیـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماڼۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفــا او نېکــي نه پـــېژنــي
شېرزی به نه کړي اند ښنې درپسې

ځوانه ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګــــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـــبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمــــا قـــاتـــل دلـــــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حـــالــــونه تاتــه
راته غـــوږ كـــېږده لـــه ســـره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يرېږي
پـه تـــا څـــه كـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بابـا د وخـــت خـنـجـــره لـــېونيه

فلسفـــې ته ګوتې مه وروړه وړوكيه
هســـې نه شـــې لـــه نظـــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنــــازه ژړلی نشو
اه پښتــــونه لــــر او بــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقــدره لېــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پـرېښــودمه لــمـره لېونیه

جګې جګې مناري دې کړلې رنګې
اې د سپینــو زړو شـــرره لـــېونیه
د مستــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـرېـږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عــــــادتونه د وطن کړو
اې د لــــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســـتو خمـــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپـــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلــې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپـــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شـــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

ګرانه ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لـــږ خـــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتـــــه ډېـر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غبږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلـونـه پسرلیه

چې يې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنــــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړکې

سرې شي شرابي شي ګنهګارې شي
ښکلو ته کتل وکړي بدکارې شي

زه که ترینه هرځومره توبې کړمه
بیا هم لیونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونه یادوم ګلې
ستړګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګونه
ماته چې راوګوري خونکارې شي

پام چې شوګیرو کې درنه پرینوزي
بیا نو له نظره شي بیمارې شي

وګوره **شیرزیه** مخامخ ورته
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمـان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موڅاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي سـاه مو بــــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـړې وشینـده خوښۍ پـر افـغـانانـو
تـه يې هيلـــو ترجمان شه لوی اختره
لـه ډېر وختـه انتظـار درته ګلــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره
مونږدسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې

د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ملکه د ښکلا دې تاج ته واخلي
ښکلی لعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکریزو د یو چا په سپین ورغوي
د شیرزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انسان دښمن دی
کفري جهان د مسلمان دښمن دی
هر یو منکر یې سمې لار ته باله
فرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکـرار یمـه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبـۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــر چـا د ولـو بار یمـه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـالـــونـونـه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نـکړې
د منصـور د وخـت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل یار یمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لـــویـــې لارې پـــه مزل یم

ستا تر دره نـن په یـــبلو پښو روان یم
پـه اغـزنـو لارو تلـونکـی یمه پل یم

زړه په مثل د هینداري ماتیـدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کـول د زړونـــو جـــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شیرزي دزړګـي مـرانـدې راپریوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــم لـــه کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســـې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســـتوري به دچا درته پناه يوسي
زه تـريـنــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـيمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدايانوته
ځارشم لـه يو ځارلاندې راپرېوتم

ويې کړو انکارد پاکې مينـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی يم څو څو ځله تېروتم
ډېرغدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هيلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

رنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خو پاچاهي یا ملنـــګي وي
چې ورګډپه سورانګاردی زما زړه دی

د شیرزي غمونه ډیر زړه یې وړوکی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيټېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پـښتـانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بــدن مو يو دی کار ترې دواړه اخلـي ظلـم کوي
زړونــه پــه آه و فــريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چـې به دښـمـن ته لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژڼـي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفــهانه پاچــاهـــي وه تر ډهـلـي تختـونو
نن مې کـابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمـــيو ډک و ښايستونومـــور وه
د ننــګيالــو زلمـــيو ډک و ښايستونومـــور وه
د ملالـــۍ په خـوله ټپه وه ځوانان وړي زمـــري
هـغـه مـيدان بريــو ډک و ښايستونومـــور وه
د بـــګرام پېــغلې يې سـلام ته راتلې ډلې ډلـې
هېـــواد د ننګ سـړيو ډک و ښايستونومــور وه
د سومــنات ســاه يې راوويستـه د تــورې په زور
مـلت د پاک زړګـــيو ډک و ښايستونومـــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننـګ کې نه لـري مــثال زما ساده پښتانه
افـسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټـك به له تورمخو اخـلي
همـېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لـراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شـي
د خـړ خيبـر په استقــلال زما ساده پښـتانه
د سباوون زيرى راغلی څو شپې تېرې به شـي
بيا به سيـالي کوي د سـيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له نښترو زما لويه پکتــيا
پکـې مشران وو د خـبرو زما لويه پکتـــيا
لوی قنـــدهار مې د زمريو ننګياليو مېـــنه
د احمــدخان فاتــح لښکرو زما لويه پکتـــيا
د ننګـــرهار د ښايستونو درته څه ووايـــم
د بـدخـشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتـــيا
د شمـــالي سرې درې کابل مرکز د زينـــت
د خړ خيبر خـوشـال ملګرو زما لويه پکتـــيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسيـــا دی ځلــيدلـی وطـــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځيدلی وطــــــــن
د وطن غــيږ کې مو خـاپوړې کـــــــړي
هـم مـو د لاســـه درديدلـی وطـــــــن
نور به وحـــدت وکړويو موتی به شــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطـــــن
ملهـــم د کار غواړي ټپي وجود يـــــې
مــا د خپل تن په څيـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته ميړاني افغانـان
د ابادۍ ګــام به اوچت کړي توريالي افغانـان
ګلان ګلان به کړي خــزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لــويو لارو نه کـري اغـزي افغانــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شــيرزيه
ددې وطـــن واړه زاړه پيغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بايلـــي هيـــواد ساتي ننګيالي افغانــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کيسه

د زړو کيسه ده سترګې څه ووايي
مينه خوږه ده سترګې څه ووايي

اوښکې به درومي قافلې قافلې
دا يې ګيله ده سترګې څه ووايي

دوی خو ليدل کوي دزړه په امر
زړه عجيبه ده سترګې څه ووايي

زړه که پرې اخلي تصويرونه دچا
سترګې کمره ده سترګې څه ووايي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تڼوته ده سترګې څه ووايي

د شيرزي سترګې سپيني سپيني اوښکې
دايې تحفه ده سترګې څه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچا به رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان څیـري لېـوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عــاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمــا یار و رسیـــدلـــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه یې چې کوم خبرې سپینې دي
یــه جــانانه ښکلې ګلورینې دي

مــه ګرځــه اغیارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وینې دي

تــوله دنــیاګــۍ ورته حیــرانه ده
ښــکلې پښــتنې خو نازنینې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښــکلیه اور ورینې دي

اوس یې له دې ښاره کــډه تللې ده
هرڅه یې **شېرزیه** اوس بې مینې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسي مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په ســلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصویرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وینو درکوم دغه پیــغــام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهــرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خــاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونــدی یم
په بسترپروت یمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګـــلفــام راشه په تا ژوندی یم
سـتړی ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې یتیـم دی هر سبــا ژړېږي
د شېــرزي وینه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـــلفام راشــــــــه په تا ژوندی یم

ځوانه دوه په دوه مالګرې

پښتانه

د پردو په لمس بېلیږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکاریږي
نه له یو بل قربانیږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژنې ژني یې قتلیږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودریږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکیږي
څو به مري څوبه کمیږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه
دشیرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تغرتولیږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلوريزې

چـې په خپلـو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دي پښتانه دي
پـرې وريــږي د سکـــروټو بـارانونه
د بـل ځــانته سپيلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
ژوند مې د ســرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

ځړه ړوه په ړوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســتــه لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشـنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره میــنه مــې درکــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښـه په اعتــمـاد مې زړه درکـړی و
خـامـه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پسـې ژړلـي وو
سمـه درخــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې **شـېرزیه** داســـې کار وکړ
وړ د پاچــاهــۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خـاوروکې ګـذارشوم که باورکړې

د مـرګـې شراب پیاله کـې راته وړاندې
په لیـدلـو یـې خمـار شوم که بـاور کړې

د اخـــتر په ورځ دې رانـکـــړل لاســونه
له مــودونه انتظـار شـوم که بـاور کړې

په زریـــنو ســـندریزو ګـوتـو جــوړ وم
ستادسپینې غـاړې هارشوم که باورکړې

خـړخـزان مې کړه راوړه ســتا چـمن ته
زه دې یـار شـومه ریبارشوم که باورکړې

د شـېرزي امید یو بل پـــسې ډوبیـــږې
له ژونــدون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلــــي مــازدیګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چینې اوبه

تا په لـــــپو راکولــې ما به څښلې
لکـــه اوښکـې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ویل چې که اشنــا اب حیات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خـــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې لیدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان لیدلو
په ګـــرېـوان د یو میـن څپـــې اوبه

سپینې شګې یې په تل کې پرکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهــد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شینکي سهرکې
د شـېرزي اوښکـې راتلې رڼــې اوبه

غزل

رادې نکـــړلـې پتـــــې ته رانه لاړې
فـــــريادونه په خـولګـۍ ته رانه لاړې

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګۍ ته رانه لاړې

تا خـــو وځنبلـې زمـا دزړګـــي وينې
تاويـدلــــي لــه مستۍ ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـۍ ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ښل ښل سرليکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادۍ ته رانـه لاړې

د شـــيرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سور ګلاب شي سرې غوټۍ ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظــلم پښه ايښې ده
د زړه په سر مې ستا کيسه ايښې ده

وختونه تېر شي داسې مه وايـه جان
مــا ســره هــره خـاطــره ايښې ده

مـرګی هم زړه غوندې ياران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنـازه ايښې ده

زه مسـلمـان يـمه جنـان يـــادوم
ټنــډه مـې يار ته په سجده ايښې ده

شـــېرزيه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګيله ايښې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجـلـوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمځو کې دي بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راځيـنـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستــــا د حسن تجلــو يم سوځـولـی
اخيــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شـــېرزي** زړګی له هرڅانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوك موغمي ځوك مو لعلونه يوسي
ځوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلــو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغـلل څه خزان خو نه دى
دغـــه بـــادونه به كـــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جـــوړوو
شـــايـد بابـــري يوسي ګلونه يوسي

د اســـلاميت او افغــانيت په نامــه
شـــېرزيه خير كــه مو ســرونه يوسي

مینه

د پېغلو مینه خــو تــاوان غــواړي
کــله بنګــړي کلــه پــېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میـــنه
غـــریبان ځکـــه ترې امـــان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلـــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو څاروان غواړي

کـــډه به وتـــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شـېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــاعــري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچــې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خـالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګــیه څــه وایې مـین یم کـه مین نه یمه

د شاعــرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکـــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

ږمه ږوه ږوه يه ږوه ږوه هلګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکــه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلـــه چې وختونه شـــي بیا به حسابونه شي

ځوانه زړه په مینه زړه بندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګي اهونه وختل اسمان ته
رابه نشي تېر عمرونه ځار دې شم
دزړګي سودا مې تا سره وه پټه
تا خبر کړل عالمونه ځار دې شم
ما په هر لمانځه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خو وکړل انکارونه ځار دې شم

دشېرزي دلېونو خیالونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهيدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته ليــــونۍ په ديـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تـه مــې د زړه په سر چينه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېــروم
ښايسته انځورشوې آيينه وختې

ټکــه غرمه ده شــېرزی تږی تږی
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې

مـــــورې بغـــیرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــورې
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســـــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزیم دا کولی نشم
مـــکې ته تا په اوږو وړلـــی نشم
تا خـــو په ژوند ډیر نازولـم مـــورې
له هرې بدې دې ســـاتلم مـــــــورې
زه چې ماشــــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـالي چـــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړه شـــپه به وې ویـــښه ناســـــــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه ستړې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مــــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــــه مـــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مــــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــــورې
مادې هم رب په دواړوسترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســـــــــر وغـړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هــــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــــوره تـیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مــــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــــورې
ته د **شـیرزي** زړګی یې مـــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــا د سترګــوغــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې يوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جـنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تـاابليس دپرېښودلو مصلت[1] راکـړ

يــادوم به يې تـرعمره اې **شيـرزيه**
چې په ژوندېې پوهيدلوعلميت راکړ

(۱) مصلحت

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمـــې خاطره ليکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه ليکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلى مويو
اشنـا د سترې ژوند کيـسه ليکمه

د زړه په وينـــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګيله ليکمه

کله دې غـم کله ښادي ميلمه وي
پـه نـرمو ګـــوتو حـوصله ليکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کيږي
چـــاته ترخه چـاته خـــوږه ليکمه

ستادخوبونو تعبيرونه ګران شول
شېرزيه ژوند دې شوګيره ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوتول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلتـه خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعــده

زما کــورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غرڼ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــیونه لذت اخیستـه
زمـــا زړګـــی و خـــو ایرې ایرې و

اوس دسهار پیغام بې میني راځي
مخــکې راتللـو خو وڼمې وڼمې و

هغه وعــده یې کــړه پوره په مینه
وجـود یې راوړلو پارچې پارچې و

شیرزیه ستاله سترګواوښکې تللې
ګــنــي د ډیرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرځـای شـــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امــیدونو
ستا پرغاړه زوړ اوشور په تورو سترګو
د رقــیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وړمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هـــر ســړي نـــن ښه بد پيـــژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل كيسې مني جانه

دا كلـــى خـــو مينه مـــين نه پريږدي
خـــوار مـــين د كلـــي نه شـــړي جانه

ډيـــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــې
وادې چـــول ليچـــو كې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــيرزى به كډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غــر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقـې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځـــکه نه کـوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخــــتر تـه!

ته د اخـــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نـــړۍ واړه غمــونو کوربه
داچـــې ترتا در رسيدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلی نشم
ســلام ســلام قـــربانه
دامې پيغـــام قـربانه
تا ته اختر مـــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخـــتر د خــــوشاليواخــتر
د غــم ځـپلــو د خــوښــيو اختر
دغه د اوښکـــــو ډکې ډکې سترګې
که دغمـــو ځينې شي سپکې سترګې
اختردســـــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه کوی شو
بغيرله جنګه يوکيده کوی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلــــه په رښـــــــــتيا اخـــتر يې
ته به نــو هلــــه د هـــــر چـــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــــو په خـــوښيو سـره
لــه اتڼـو ډولــــــــو ســــورنيـو سره
دا خپل لاســــــــونه به د وينو پرځای
داځلـــــې سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولـــو مبــــــارك **شېرزيه**
اوږې شه خلاصې له ټوپك **شېرزيه**
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســـــــره مې وليد ميکده کې
نن يې ځــــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورك شې سـمه لاره کې

نه دې هــیرولی نه ساتلــی شم
یـه صنمه ته چې ځان بـیزاره کې

وباسه نفــــرت د زړه نه وباســه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بنـد یمه د مینې سختـه چاره کې

اوښکې دګریوان غیـږه کې ولوېږه
سترې سترې ژوندبه مې کراره کې

یه شېرزیه ژوند د خاورو ځلی دی
سـتوري داسمان بـه بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركى

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جــوړ پرهــر مې نــښه د يارۍ دی

د تا غــيرېه شــي ارام د ټــولــو ستــړيــو
اوس مې هغه مينه خاورې زړه تنکۍ دی

خــوږ انځــور دې راته ســترګوکې غرېږي
څــه يادونــه څه دې غــم دلۍ دلۍ دی

جنــتونه دي د پښــو د لاندې خــاندې
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښــتــه د ذوالجـــلال يې
يــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له ليمو دې اوښکې پاکې کړه شـــېرزيه
محمــد هــم جــدا شوی له مورکۍ دی

ټول حقوق له ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومــې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګــرانه
صــبر تمـــام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمـــونه مې زغملي دي
تـورو شپوهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا شـېرزیه خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه يو پښتني غيرت به ساتو
په نامه د احمدخان يو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونوسره څنګ کې
اې شېرزيه غم او درد وي په يارۍ کې

غــزل

په اورونو کې سوځــيږي لـيونی وي
نه مـړ کــيږي نه رغـــيږي ليونی وي

تــل دځـان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يــار مـخ ورتـــه يادېږي ليونی وي

د پيغوراو دتهمت کيسه کـې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې **شيــرزيه** نــه بيـديږي ليونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربيته

ګـرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځير ځير درته کتلي نه وی
زړونه پـــيدا د مـحـبـت د پاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه ليکلي
په زريـن تورو مې خامه ليکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه
دا دنياګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه يوه ده بدلـوي يې کــــله
ځان به لمبه کړي خوپريږدي يې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبـره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

ږده په ږده مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره
په ځان لمبې مني یار نه سوزوي
تهمت کیسې مني یار نه خبروي
په توروغروکې اوسیدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځیدل خوښوي
نــه د پیــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چـــل د پاره
زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره
مینه په وینه ساتل کـــیږي ګرانه
زړونه د زړو سره پوهـــیږي ګرانه
ځان به لوګی خویاربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه یادغواړي
مینه وفا مینه شفا شـــــــیرزیه
مینه ژوندون مینه دنیا **شیـــرزیه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــا ژوند زمــا ایمــان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مــوږ وعــده درسره کــړې خــو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قــافــلــه د ژونــد تــوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلۍ خزان دتا په لاس کې

که مې خیــال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مړو شمار کولی نشم

اختره راغللې یوه شېبه وې
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنګلونه نشته
د ګلاب ګل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شېرزیه نور کرارکولی نشم

ګوره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلې مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفــادی وفــا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تنها کې په کارو لاسونه
څوك له مستۍ نه يواوبل يادوي

ترکهکشــانه رسيـدلی شېرزی
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځينې غواړم

پـاكه ميــنــه پاك نظـر پـاك امـيدونه
راله راكــړه هستـي نه درځينې غواړم

ما د ستر ګـو نظر ستر ګـو کې ساتلی
د ګــودر پيغلـې اوبه درځينې غواړم

لــرې وكـړه د يارۍ د ژوند خــــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی **شېرزيه**
هغه لعــل لـړه شيبه درځينې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

ړانه دې واخیستو درمان مرګیه
ولـــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه تـوته وه رانه بـــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کـله مـو یو کـله مـو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځـو
هیـچا مو ونـکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځـي تل افغـانان
د شیرزي ژوند خزان خزان مرګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا رانغلې

ټــولې لارې مې څارلې بيا رانغلې
سترګو سترګو ته کيدلې بيا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بيا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بيا رانغلې
ډيرې نښـــې يادګارونه دې را پاتې
مـــا ژړا سلــګۍ وهلې بيا رانغلې
خړوخاوروچې بدن يې خراب نکړئ
ترينـــــه پيغلې شرميدلې بيا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مينه
رايـــاديـــږي دې غزلې بيا رانغلې
تنها ناست يم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چـــې پټيدلې بيا رانغلې
مــــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بيا رانغلې
که مې هرځومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــرانه نه يې راکـــولې بيا رانغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم چې دچا سپیره نــظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــر شي ته لاس اچوي
داسي مي زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خـــوبرو پیغام څلور کونجه کي
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

ځیرمه ږده په ورته ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سيوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـه شبنـمي غـوټـۍ
تـه مې شه كتاب زه به دې توری شم

وبه كـړو مـزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولـې ونه لويږي
هرڅو كه وجود باندې كمزوری شم

سل وارې جرګــــې درپسې ليږمه
ياره كه شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماښې جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته وروښوکې دوستۍ جوړوې

هــدیرې ډکــې په ځــوانانو شولې
مــوږ ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګــی دې کاڼی نه خــوږیږي پرچا
دلــته لګــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي يوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي يوه ورځ

د غروردنګه ماڼۍ به دې راپرېوزي
خپل عمل به درته ګرم شي يوه ورځ

لږلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي يوه ورځ

لـږ په خــوارو عاجزانو کـرم بويه
داغريب به دې مرهم شي يوه ورځ

اې ناتـرسه د يتيم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي يوه ورځ

راته ډېـره کـږليچنـه لار پرتــه ده
اې **شېرزيه** سوال به هم شي يوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګــړو ستاسو هم پاخــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پڅې
نــور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښـتن نه پیوستون غواړو

پوه ملګري په دوه په دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولــې رانـه نــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نــو
تـه رانـه جــدا کوې ګــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شـه څپــې څپــې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چــيره خواروکي بوراګان اشنا

وخبـــره د لمر په شان شغلــې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هــرڅه يې د ستا په نوم بايللــي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـرانه راتلـونکي زنده ګي جوړه کا
تـور قبـرســتان ته رڼـایي جوړه کا

دنیا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
ســوال و ځواب ته تـیاري جوړه کا

پـدې خلاصیږې نه چې نه پوهیدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشـوت نه واسطـه چلـیږي
پخپـل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربـه شـېرزي ته اساني جوړه کا

ږیره دوه په دوه مکډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بـــس راځــه د يوه لوري يو
زړونــه مـودي يوشانې معزوري يو

بې لـه تا پرهــــر زمــا جـوړيږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهــر تر خوا جونګـړه دې
مـــوږه د يو بل د مينـې توري يو

زړه ته مې راغلـــى يې دچا په سر
لـمر دې توروي ګرانه د سيوري يو

کوريې دشپرزي دزړه په سربانديې
اوس خو به يې ساتو چې کمزوري يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لـکه اوبـه په سپینه لپه کې

هـرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژوندی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانیمرګه شې
دارمــې وګاتـه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــۍ یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داوروڼه دوحدت په تېغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژوندون دکلي لاره موږه خپله کړه بدله

ځوانې هیلې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تخته ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډيردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مـــا در سره پتــه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غــرونه غـرونه مینه مې توته توته
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــې ګـــرانه دلتـــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پيغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـــرزی** خوپه انصــاف سره
مــه لګـــوه تـــور کلی درپاتې شو

هره ورځ په ورځ مانګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســــور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پــټو زړونـو يـې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بـند په بند تړلـې يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلې يم تل کومه وير صنـم
مينــــه د وختونو يې وينـه دې ګټم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تــــا ګناه ګناه ويــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوټه ټوټه کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غــورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېه خوارېه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشېرزی ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــــی زمـــا لـــکـــه غـنـم چـــاودلی
دښـمــــن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لــکـــه په لــــويه لاره بــم چـــاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابناموونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشــال دې پورورړی یم ګلـفــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړي دوړي توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مــو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــابنــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربــه راولـــې د میـنـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ویـده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تــرنـم کــړي په پـرې شونډو غــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلـــونه

پاکـه مینــه مې د زړه پـه کــور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شیـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتـــه پاتــې شــول پریمـــانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجل وهلـي تـرې ويـــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختلــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پسـې تـړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د ستــورو رڼا هلـــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـا کلی
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

ژوند

عبادت په عبادت کې حسابیږي
بس دروغ منافقت کې حسابیږي

د احسان تله درنه لره په ژوند کې
دا هرومرو قیامت کې حسابیږي

چې یې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مومنو په خصلت کې حسابیږي

چې دچاله ویرې توی شي قیمتي شي
رښې اوښکې محبت کې حسابیږي

ګراني لارې راته مخې ته شېرزیه
دیار وصل په جنت کې حسابیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګړی بې له تاخوږه جانانه
قربان دې شم صنمه مهربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجیبه زمانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځیرونو دالفت شو
زړګیه لیونیه چې ورك نه شې له ځانه

سیلۍ د محبت ترینه چاپیره هوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلو کاروانونه مو جانانه قتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســــرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلـــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولــې ته ووایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پيڅې شـــرنګ يې نشته
ربـاب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــــي جــان هــره خـــبره منم
خـــو دابه نه وايي چې بنـــګ يې نشته

د تـــورو بريښن يې تـر اسمـــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حـــسن پـــيره نن خـــيرات ټولوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــــنۍ په تنـــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګـــوګل په ريســـرچ يـار لټــوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پـــرتـې وې د منـګيـو ټـوټـې
شيـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

غزل

ځــانتـــه مې ګمان د لېوني وشي
کلـــه مـې په ځان بد ګماني وشي

کلـــی مـو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیــم پکې کار د بازاري وشي

وشینـــدو تخمـــونه د ګلـــونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تـــوره یې له تیکـــې نه راوویستـــه
اوس به تـــرینه خـامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هلـــه به شېـــرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګــړې ته راځـه رادرومه

پــه ډېــره ميـنـه مې بــلـنــه درکــړه
دغه پــيغــام مــې ومنــه رادرومه

د غـــريبـانـــو ښـــادي کله کـله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عـــمر فيصلــه يې کـيږي
ځــان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکـــوه ژرژرې راځـــه رادرومه

کلــه ښـادي کلــه غـمـونه ګـــرانه
شـــېرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژوندون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شـېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکـه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لـــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غـلـی پلـی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وې
زه شیرزی به سترړی دلته پروت ومه

ملګرې وره په وره ځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عــــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهــار پسې قتــــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلــــم

لاس کې مو ټــوپك قلم ته بد وايو
ځکه خـورو تيندك قلم ته بد وايو

تــږي يو د خپلــو ورونو وينــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وايو

زړوکې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وايو

څوك به مودستړي ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
يم شېرزی هك پك قلم ته بدوايو

ملګري په ورو ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هـر وختــې کـرل ګلونه
لـه هــرې خـوانه مې سـاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خـدمت کـولو
څاڅـکو خــولو مې پـئول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکی موسکی کیدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيـاګــی وه دلته
کـــرار کــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونــد کــيسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غـــــزل کې يادیدل ګلونه

شـو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــيرزيه ښه ورژيـــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلي له دغسې ژوندون

لاالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندي وختونه په موږراغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لـو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې يـادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خيال کې دې ګرځيږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځيـنــې تــيريږي اوکنه

په ټالونو زنګيده به دې هېرنه وي
هـغــه مينه دې شرنګيږي اوکنه

بې هدفه بې مـــــرامه يارانه کې
دښـــــــکلا ډيــوه بليږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګۍزما **شېرزيه**
درته ســترګوکې غــړيږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصوير

جوړومه دې تصــــوير په سپينو ګوتو
سپيني غاړې ته ځنځيرپه سپينو ګوتو

په خيــــالـونو کې تر اوجــه رسيدلى
ودان کـړى مې کشمير په سپينو ګوتو

څه په سپينه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمير په سپينو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مينه راکړې
کلـه راکــړې راته وير په سپينو ګوتو

د زړګـي ور به رابنــد کـړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقـدير په سپينو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپين آميلونه
پـــير بابا کــوه تعبير په سپينو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځېدم لکه کوتره
د یو چا دپاره ومه مرغلره

دښکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښایست دتاج محل وم پیغمبره

لونګین مې دسینې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلاګانو مې سیال نه و
ومه پېغلو کې روانه تر ګودره

نازوم به دې شېرزیه لا ترعمره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولــې بـاران په شـنه اســـمـان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چــې پوره شي د مودو مودو ارمـــان

د وختــو ګــرمـو سیلیو څــغـــلولي
د جـــنـون تیرو ازغــیــو ژړولـــي
قــضـا شــــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مـــو زیـــړې تبــې وهلي

دغــه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجـاهــل طـبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـــزل ته حـواله کړو
دا ظالـــم صلــیب به وشړو له منځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمـه دزړګـي ده
دارمـان خـونه مو سـمه په زړګـي ده
نـور به لـرې کـړو له زړونو نفـرتونه
مـحبـت نـرمـه خـبره د زړګـي ده

ژونـد به پـیل کـړو په نوي نوي بڼه
د زړګـي ګـلان په مینـه مینـه پڼه
لـر به یو بل ته اشـنا ترغـاړي وزو
د الفــت مجلـه جـوړه نوي ګڼه

په کـرار کـرار به کـړو پستـې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـبرې
کـړو به راویــښ دا خـوبولي زړونه
زمـا شـېرزیه دالفت خـوږې خـبرې

ځړه دوه په دوه مکـلري

ځوانيمرګه

ټول دي وخــوړم په زغــرده ځوانيمرګه
خاص په ما ميلمه يې درده ځوانيمرګه

چې په ټــولوکې په مابانديې مــين شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانيمرګه

که مې سـرد نازولــونه قـــربان کړم
دا لـــه ډيــرو نه بهـــترده ځوانيمرګه

دغــه ژونــد دحســرتــونو اميـــدونو
ډکــه ځالـــــه د بشـــرده ځوانيمرګه

بـيړی درومـي ترمنزل پورې شېرزيه
ډکـــــه لاره د خـــطـــرده ځوانيمرګه

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کـــور ورانونه به ترڅو وي

افــغانان یو د ورور وینه مــو پکار ده
دایــو بل ته ګــوت نیونه به ترڅو وي

مــورې د ســولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمــنه به ترڅو وي

دلته مرهلته زخمي هلته یــتیم وي
داســې عــمر تــېریدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګی سلګی سخته ژوندونه
دا د زړونـــو مـــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پــږه دوه پـه دوه مـلګـري

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
یــوه مــخ ته په کــتو مې اوښکې راغلې

تــول غمــونه مې د کــور په وره ولاړ وي
ددې ژوندپه تېریدومې اوښکې راغلې

د ګلاب په څــېر ښکلا یې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژیدو مې اوښکې راغلې

سپینه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتلیدو مې اوښکې راغلې

عجیبه ده تــرې هــېنداري نه شرمیږي
خپل**شېرزي** ته په لیدومې اوښکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آيـنده وې ستاپه تـمه
عـجيـبه وې عـجيـبـه وې ستاپه تـمه

ستاخوښۍ نه مې دزړه ويني قربان وې
تـه پــخـه د باغ ميـوه وې ستاپه تـمه

دزړه للمـې ګلان ټوله مـړاوې شــوي
تــه بـــاران ځـپه ځـپـه وې ستاپه تـمه

په ګريوان دې مرورې اوښکې درومې
مازدېګـــره چې خپه وې ستا په تـمه

څه ښه وايي چې ښـه مکــوه بد نشته
خو لـه ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تـمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د **شېرزي** دژوندچينه وې ستا په تـمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره ورونه ځومره خوندبه کوي
دا تیت پــرك خواره قومونه ځومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه ځومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قـلم ته او په کاربه راشـــي
روان د سـولـې کاروانونه ځومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه ځومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که وینښ شي ضمیرونه ځومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه ځومره خوند به کوي

غزل

څه مې ګناه کړېده څه مې جفا کړېده
ولې مې وژنې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خو زړګی ساتلی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره ربښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمـضــان له مـوږه
ستــا رالــيږلی دا فــرمـان له مـوږه

مونږه عـاجـز يو مونږ ګــناوې کړي
اوس به توئيږي تېرعصيان له مـوږه

هـا چې د زرو ميـاشتــو اجــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له مـوږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له مـوږه

شـــېرزی لــرم د رحمتـونو امـيد
نــاراضه مکـړې عـاليشــان له مـوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېـغ بانه مې په ځيګر ولاړ وي

داچــې په نه خــــبره وران شو سره
رقيــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مــزه کـړي چنــارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــړۍ ښـــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شېـــرزيه ويــنه کــې اثر ولاړ وي

ژوره ده په ژوره مـلګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د خاطرو هــېواده
کله به خلاص شې له پردو هــېواده

دوخت فرعون سره جـداکړل زړونه
اې د وياړلو پښتنو هــېواده

خوب مې ليدلی که ربنتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قــدر په کار ستا د زلمو هــېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـې
اې د شـــيرزي د اميدو هــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفـــا

زمـــا د واړه خـــاطــــرو دنيـــاګی
تاتــه پرتـه ده په سجــدو دنيـــاګی

داچـــې د دار د پاسه مینه غواړي
دغــــه وفـــا د پښتنـو دنيـــاګی

د خوشـاليوكـــډې مخكې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنيـــاګی

د محبـت زړونه يو ځـودي پكـــې
كلـــی مـــو ډك له نفـــرتو دنيـــاګی

زړه مې ماشوم غوندې سلګونيولی
كاروان داوښكوترې راتلو دنيـــاكی

د زړه په ســرمې دغمــــونوخيمــــه
د شېرزي عمر په سلګـــو دنيـــاګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چـا وړې وړې خـبرې ماته خوب راولي
لکـه دجګوغـرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګيروغيږه کې شپه تيره کړم ويښمه ويښمه
سهـار نـارې وهـي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستا قـدمونه د تـنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجـونه ناهـيلي دژوندون
دپيغورو تېرې خنجـرې ماته خوب راولي

حسـن يې ډير دګلابونونه شـېرزيه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین تال

څاڅکي څاڅکي دباران را وريدل
خـــوږمـن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خيالونو په زرين تال کې مې شـپه
ســـتا يادونه مې په زړه کې لـوبيدل

په ګريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمــــانونه د زړګـــي مې ډوبيدل

دسپين غرسړې څپې ورباندې راغلې
ګـــلابي نـــازك زړګـوټـي سوځيدل

څه په لپو لپو بـنګ شـــېرزي وهلي
هم نشـــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډيرامـيدونه پســـرلی شو
نـوي نـوي هــوسونه پســـرلی شو

نوی کال شو د چنــار غېږه شوه ډکه
د مــرغـانـو اوازونه پســـرلی شو

نوی کال شوغرونوشين څادرخورکړی
ځمکې وکړل سينګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځيـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپيره لمن په ټوليدو شوه
زاڼـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قـــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خـواته کابـل بل پېښـور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحـــدت نه کـــنه
ځــکــه یو په لـــراو بل په بـــر اوسي

ټوله دنیـاګـی ورته حـــــــیرانه ده
ډیـر په غـــداری کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولــه یې زیاته فاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکـړي پښـــتنـي رواج اوس نه کوي
هغــه پښـتانه چې په خـــیبر اوسي

چاچې تل په موږ زهـــر خوړلي دي
یه شـــېرزیـه ها مو دزړه سر اوسي

دړه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـلام

یـاري کوو د چا احســان نه منـو
کلـه د بل کلـه د ځــان نه منـو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
کـه سلام نه کوي جــانان نه منـو

که چاته يو ځلـــې ترغـاړې وتـو
غــداران نه يو غــداران نه مـنو

زړه مې د هــغـو چـې وفـا پېژني
له نفــرتونو جوړ خــوبان نه مـنو

د زړه او ژبــې ترمنــځ کــمه لاره
شــېرزيه يوچې نشي جان نه منو

سپېره ورځ په ورځ مه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لاوړه يې ګلدستــه يې زمـــا زړه يې
ښايسته يې عجيــبه يې ښايسته يــې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغـمه يې ته ګيلـه يې ته کيسـه يې

تــه دنيــا يې ته وفـا يې ته ښـکلا يې
مـلـکــه يې خــــزانه يې آيـيــنه يې

ژونــدون واړه غـاړه موږه دواړه
که خـــوږه يې که ترخـه يې خاطره يې

ملنـــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه يې په پـــرده يې پښـتنه يې

ستا**شېرزی** دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څــه يې چې خپه يې په غوسه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مینه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې یوائې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هیچرې دې رانشي
اوښکې په ګریوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غوندې تېره ده
نه چې مینه وکړې نه مینه ریبې ګله

ستاخورې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شیرزی واړه خاطرې ګله

هره روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلــونه په اختر کې
مــا هم لـرې کــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختـورشو چــې اخترشو
سره یــو شول جــدا زړونـه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلــو وکــړل اتنــــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکـــړل اخـترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپېرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خیالونه لیوني راپسې تښتي

نه پوهیږمه چې داڅنګه انځوردی
چې دستورو رڼایي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې یې لنډې مشه
د یارانو وفایي راپسې تښتي

که پاچا یم دولتونه راسره دي
طبیعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهیږمه دکوم پیر په دعا ده
نن شېرزیه پسرلي راپسې تښتي

ورانګه

زمـا زړه دی لـرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تـرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چـا دام کــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نـوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پښـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجـهان دی یو ښـاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شـــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دی له غمونه يو ځل راشه
لــه غمګـــينو انديښنونه يو ځل راشه

لــږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستـــا د ډيرو يادیـــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــی شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بيا به وکــړې ارمــانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د سترې انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسنې ډيوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښنګ خــوږو ملګـرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شيبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پيوندشي پيوندونه واخلي
که په ما کـيږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښيوخاطرې زياتې شوې
نــوره څه نه لــرم بس ښکلـوته کاته ډالۍ کړم

دا کليــوالې ښتنې پېغـلې بې پته مکــړې
د ښاري پېغــلو د حيــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مينــې د اظـهار تــوري قـلــــم يادوي
شېرزيه ژوندبه مې يوچاته لکه سره ډالۍ کړم

ثاويتوپ

د زرو لښتــه سپين او سره وشيندي
په لاره درومــي بــس کاته وشيندي

د پېغلتــوب لــه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـره اور به اوبه وشيندي

ســتا ناويتـــوب زما د تــن جنازه
په تا ګـــلان په مـــا وابنــه وشيندي

ناز به دې وړم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وړوکـــی زړه وشيندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشيندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چاپېر د سروګلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دي وه په سر د ښکلاګانو توپی
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د ښارکوڅې هم د خوښیو پرځای غم واخیستې
هلته خوهرسړی په ځان و تاته څه پته وه

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شېرزیه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هــــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتـه تـیـږه کېږدم
وایي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانـه دې سپېلنیو نه ښــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شـېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه

چې راخوږ شې نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته

لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګــرم

هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرۀ کې روزلي

زه د هغو ســـــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولــــــو

نوو هيلو ترجـــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library